

lyes magánjogi elvek oly téren is győzedelmeskedtek, ahol egyébként a merev szabályok könnyen szélsőséges megoldásra vezethettek volna. *Dr. Fränkel Pál.*

A követelés feléledése. Sűrűn előforduló eset, hogy egyes-ségkötéseknél a részletek pontos be nem tartása esetére az elengedett hányad újrafeléledése köttetik ki. Magánjogi törvénykönyvünk javaslata általában a méltányosság szellemében oldja meg az ily fajtájú kérdéseket és a jelenleg fennálló kényszeregyességi jogunk, amelynek területén mindennapos annak a sankciónak a kikötése, hogy a követelés újra feléled, két irányban is ad méltányossági szabályt. Nevezetesen azáltal, hogy a késedelem ipso facto a jogszabály erejénél fogva nem éled fel, hanem a megkötendő egyesség feladata, hogy megfelelő rendelkezés felvétele által az elengedett hányad újra feléledését kikösse, másrészt azzal a rendelkezéssel, hogy az újrafeléledés bekövetkezését egy ily kényszer-egyességi pont felvétele esetén is ahhoz a további előfeltételhez köti, hogy az adósnak az elmulasztott fizetési kötelezettség pótlólagos teljesítésére 8 napos határidő tűzessék ki s csak ennek eredménytelen letelte után következik be az elengedett követelés elengedése.

A fent vázolt méltányossági szellemnek felel meg a Kuria V. 1465/1928. számú határozata, amely kimondotta, hogy az esetben, ha az adós az esedékességet követő két ünnepnap utáni első köznapon a részletet postára adta, nem lehet megállapítani azt a konzekvenciát, hogy ezen késedelemhez az elengedett hányad újbóli feléledése fűződik. Alig két évtizede még kényszerítőnek tartották nagytekintélyű jogászok is, a *lex dura sed ita scripta* tételére való utalással, hogy a követelés feléledése a legkisebb időbeli késedelemnek is el nem hárítható következése. A Kuria ítéletében elfoglalt álláspont tehát öröndetes haladást mutat a közelmúlttal szemben is.

B. S.

Az erkölcsi kár önállósága. Ismeretes, hogy élőjogunk általánosságban nem ismeri el az erkölcsi kár megtérítésére való igényt, hanem csak azon esetekben, amikor ezt az igényt a maga korlátolt területére egy-egy kifejezett törvényi rendelkezés, vagy a bírói joggyakorlat megadja. Még azok a törvények is, amelyek az erkölcsi kár megtérítésének elvi alapjára helyezkednek, megszorítólag szabályozzák a megtérítési kötelezettséget. Így egyebek között a tisztességtelen versenyről szóló törvény 35. §-a, noha a tisztességtelen verseny egész területén aktuálissá válhatik az erkölcsi kár fölmerülése, nem a törvény egész terjedelmére, hanem csak a törvényben kiemelt egyes tisztességtelen verseny esetekre adja meg a